

Michal Viewegh

Tři tatínkové a maminka

Maminka je unavená

Maminka nosila Josífka a Marušku ve dvou velkých šátkách, jako to dělají ženy v Africe nebo v Indii; Josífka na břicho a Marušku na zádech. Josífek i Maruška byli ještě tak malí, že jim ze šátků vykukovaly jenom nosánek a oči, ale maminka je s sebou přesto brala úplně všude: na nákupy, na městský úřad i třeba do autoservisu. Tatínek byl sice na jedné straně rád, že nemusel kupovat drahý kočárek pro dvojčata, avšak zároveň se bál, že Josífek nebo Maruška mamince ze šátku vypadnou – jenže maminka mu vysvětlila, že v Indii tak děti nosí miliony maminek a že ještě žádnému indickému miminku – pokud ví – se nic nestalo.

„Tak tos mě uklidnila,“ řekl tatínek.

Maminka samozřejmě Josífka a Marušku ze šátků často vydávala, kojila je a houpala v náručí a pusinkovala a koupala a mazala je voňavým krémem a čistila jim ouška a strouhala jim jablíčka a mrkev – a tatínek se na maminku nemohl vynadávat. Řekl mamince, že je ta nejpůvabnější maminka na světě a že tohle období je vůbec nejkrásnější doba jeho života a že by byla obrovská škoda, kdyby tak krásnou životní dobu nepopsal. Každé ráno se proto zavřel do své pracovny, strčil si špunty do uší a až do odpoledne psal o mamince, Josífkovi a Marušce různé příběhy. A maminka zatím celé dopoledne a odpoledne vařila, prala, žehlila, uklízela a taky četla Josífkovi a Marušce pohádky a zpívala jim moravské písničky a malovala jim a hrála s nimi různé hry a z papíru jim vystřihovala prince a princezny a šaty pro prince a šaty pro princezny – a tatínek o tom psal.

Když Josífek a Maruška večer konečně usnuli, bývala maminka moc unavená. Tatínek se vysprchoval, vyčistil si zuby, navoněl se a oblékl si kalhoty od nějakého hezkého pyžama, aby se mamince líbil. Potom do ložnice přinesl kouzelnou mušličku, kterou maminka kdysi dostala od strýce Antonína, a přiložil jí mamince na ucho.

„Slyšíš, co ti říká?“ ptával se tatínek a zatahoval břicho.

„Neslyším,“ vrtěla hlavou maminka.

Pusu měla jako malinu a tatínkovi se pořád moc líbila.

„Poslouchej! Zkus to!“ žádal maminku tatínek a tvářil se smutně.

„Bolí mě hlava,“ vysvětlila mu maminka. „Nic neslyším, promiň.“

Moravská jóga

Maruška i Josífek rostli jako z vody. Často už k hraní nepotřebovali ani maminku, ani tatínka a hráli si sami nebo se svými kamarády, kterých měli opravdu hodně. V pondělí k nim chodil sedmiletý Marek, v úterý pětiletá Evička se čtyřletou Karolínou, ve středu měli výtvarný kroužek, ve čtvrtek dětský aerobic a v pátek plavání. O víkendech pak většinou uprosili maminku, aby je hned ráno pustila k Novákům, kteří měli taky dvě děti, ale na rozdíl od tatínka a maminky navíc ještě i velikánskou zahradu, legračního dědečka bez zubů a tři krysy.

„Už nás skoro nepotřebují,“ posteskla si jednou maminka smutně tatínkovi.

„Aspoň si trochu odpočineš,“ řekl tatínek a zamrkal: „Aspoň tě nebude tolik bolet hlava.“

Ale maminka jako by ho neposlouchala.

„Za rok půjdou do školy a zůstaneme úplně sami,“ narákala dál.

Tatínek mamince musel vysvětlit, že do školy chodí děti většinou jenom na dopoledne a potom se vrací domů, takže hned po obědě Josífka i Marušku vždycky zase uvidí – ale maminka byla pořád smutná a nervózní, a tak se přihlásila na cvičení jógy, aby se prý uklidnila.

Maminka *byla pořád smutná a nervózní*, a tak se přihlásila na cvičení jógy, aby se prý uklidnila...

Cvičení bylo dvakrát týdně, ale mamince se natolik zalíbilo, že začala cvičit jógu i doma. Jednou v sobotu odpoledne přišel tatínek z pracovny a zastihl maminku, jak stojí v kuchyni na hlavě. Pusu měla jako malinu a obličej jako meloun (samozřejmě ROZKROJENÝ – přece jste si, děti, nemyslely, že maminka byla v obličejí tmavě zelená...). Tatínek si lehl na parkety, aby si mohl maminčinu tvář lépe prohlédnout, protože jak byla celá červenorůžová, vypadalo to, že se maminka stydí – a to se tatínkovi odjakživa líbilo.

„Děti jsou u Nováků?“ zeptal se.

Maminka přivřela oči na znamení souhlasu.

„Vydrž,“ řekl mamince tatínek, vstal a šel do pokoje. Za chvíli se vrátil i s mušličkou, kterou maminka dostala od strýce Antonína, znovu si k mamince lehl a přiložil jí mušličku k uchu.

„Už slyšíš?“

Tentokrát maminka zavřela jenom jedno oko a tím druhým se na tatínka pořád dívala.

„Slyšíš, jak tajuplně šumí?“ naléhal na maminku tatínek.

„Mhm,“ přitakala konečně maminka.

Tatínek vypadal velmi spokojeně.

„To je dobře,“ řekl. „Tak já ti teď ukážu jednu uklidňující jógínskou polohu, kterou jsem se naučil na vojně v Šumperku,“ řekl tatínek a hodil si maminku přes rameno.

Kresby: Luděk Bárta

Tatínkův návrh, ať maminka zase navrhuje

Na podzim začali Josífek a Maruška chodit do první třídy a maminka měla najednou volná dopoledne. Každé ráno dětem připravila svačinky, zkontrolovala jim školní tašky i oblečení, oběma dala pusu a ještě jim pak z okna dlouho mávala. Potom cvičila hodinu jógu, uvařila oběd a uklidila, ale stejně pořád do návratu Josífka a Marušky zbývala spousta času. Tatínek byl zavřený ve své pracovně a psal. Maminka se už nemohla dočkat, až se Josífek a Maruška vrátí. Zkrátka se trochu nudila.

Jednoho dopoledne se už nudila tolik, že zašla za tatínkem do pracovny, i když věděla, že vyrušování při psaní nemá rád. Tatínka maminčin nečekaný příchod velice polekal a ze samého leknutí prý zmáčkl na klávesnici nějakou špatnou klávesu, takže na obrazovce počítáče se úplně omylem objevila nějaká nahatá paní, kterou prý tatínek vůbec nechtěl vidět.

Maminka zdvihla vysoko obočí.

„Jak ti jde psaní?“ zeptala se tatínka.

„Dobře,“ řekl tatínek, ale jeho obličej vypadal jako meloun, samozřejmě rozkrojený. „Dobře mi jde psaní.“

„Chtěla bych ještě jedno dítě,“ oznámila maminka tatínkovi.

„Prosím?!“ vyděsil se tatínek.

„Bambulu Kudrnoviče Třetího,“ zasnila se maminka. „Nebo Slepíčku Antonínu Třetí.“

Tatínek chtěl rychle vstát, ale kolečková židle pod ním podjela a on narazil nosem do stolu.

„Sakrble!“ zvolal tatínek.

Z rozbitého nosu se mu spustila krev. Maminka mu zaklonila hlavu a ucpala jeho nosní dírky dvěma kousky toaletního papíru. Tatínek vypnul počítač a v záklonu mamince vysvětlil, že lidé by si neměli pořizovat děti jen proto, že se nudí.

„Dítě není hračka,“ huhlal tatínek s toaletním papírem v nose. „Najdi si jinou zábavu. Proč třeba nenavrhuješ šaty, když jsi vystudovaná návrhářka?“

Maminka se na tatínka jenom ušklíbala, ale nakonec musela uznat, že je to možná dobrý nápad. Nakoupila si spoustu látek v pestrých podzimních barvách a začala navrhopvat a šít krásné šaty, které nosí indické ženy a kterým se říká SÁRÍ. Tatínkovi se ty látky zdály moc barevné a taky dost drahé, ale maminka mu sdělila, že až se šaty prodají, všechny peníze se jim bohatě vrátí. ■

Ukázka pochází z připravované knihy *Tři tatínkové a maminka*, kterou Michal Viewegh napsal s Pavlem Šrutem a Martinem Reinerem. Vychází na jaře v nakladatelství Brio s ilustracemi Galiny Miklinové.